

פרק א - היתום

'לפום צַעֲרָא אַגְרָא - לפי גִּדּוֹל הַצַּעַר, יגִּדּוֹל הַשָּׂכָר', כֵּן הָיָה סָבָא אוֹמֵר לוֹ הָיָה רוּאָה אֶת נוּרֵי כָּעֵת. אֵךְ הַמַּחֲשָׁבָה הַזֹּאת לֹא הִצְלִיחָה לְנַחֵם אֶת הַנַּעַר לְמִרְאָה פָּנָיו הַמַּאֲדִימוֹת שֶׁל הַמוֹכֵר הַזּוֹעֵם שָׂרְכֵן מַעֲלָיו.

"תַּפְסָּתִי אוֹתָךְ, יִצְוֹר קָטָן!" קוֹלוֹ הַצָּרוּד וְהַזּוֹעֵם פָּלַח אֶת אֲוִירוֹ הַמַּהְבִּיל שֶׁל הַשּׁוּק הַמְּרֻכָּזִי, הוֹמָה הָאָדָם.

בְּלִיל רֵיחוֹת שֶׁל תַּבְּלִינִים שְׂרוּפִים, מַאֲפִים מְתֻקִּים וְרֵיחַ בִּהְמוֹת, עָמַד בְּאֹוִיר הַלוֹהֶט. לְמִרוֹת הָרַעַשׁ שֶׁעָמַד בְּרָקַע, הִצְנִחָה הַזֹּאת מַשְׁכָּה אֶלֶיָּה אֶת תְּשׁוּמַת לְבוֹ שֶׁל אִישׁ גְּבוּהָ לְבוּשׁ שְׁחָרִים, שֶׁנִּרְאָה כְּנֻטֵּעַ זֶר בַּמָּקוֹם הַסִּסְגוּנִי; מַעֲבָר לְכַתְּפוֹ הַזֹּדֵקְרוֹ קֶשֶׁת גְּדוֹלָה וְאַמְתַּחַת חֲצִים מְלֹאָה.

"מָה אַתָּה חוֹשֵׁב, נַעַר? שֶׁהָרַעַב עוֹשֶׂה אוֹתָךְ בְּלִתִּי נִרְאָה?" יָדוֹ הַשְּׁמָנוּנִית שֶׁל מוֹכֵר הַמַּאֲפִים הָעֵנֶק לִפְתָּה בְּכַח אֶת אֲזָנוֹ הַמַּאֲדִימָה שֶׁל הַנַּעַר הַצָּנוּם בַּעַל הָעֵינִים הַחוּמוֹת וְהַגְּדוֹלוֹת. הַנַּעַר הִתְרוֹמֵם עַל קִצּוֹת אֶצְבָּעוֹתָיו מְרֻב כָּאֵב, חוֹשֵׁק אֶת שִׁפְתָּיו עַד שֶׁהָן הִלְבִּינוּ.

"אֲנִי לֹא גִנָּב", הִמְלִים יָצְאוּ מִפִּיו מְקַטְעוֹת.

"זה מה שכל הגנבים אומרים", נהם המוכר, אדם מזעם ומלהט תנור האפייה, ומשך את האזן עוד. הנער פלט צוחת כאב.
"הנח לו".

קולו הרגוע של עובר הארח, לבוש הגלימה השחרה, שדר סמכותיות. המוכר זרק עליו מבט מהיר, עדין לא משחרר את טרפו. עיניו נתקלו במבטו החד של הזר, ובצללקת דקה ולבנה שחצתה את גבתו ונעלמה לתוך שערו הכהה. המוכר בלע את רקו ועיניו התרוצצו בחוריהן.
"הנה".

הזר זרק מטבע כסף נוצץ על הדוכן. המטבע נחת בקול מתכת עמום ליד המאפים המתוקים.

המוכר הביט בפליאה על המתנה הבלתי צפויה, ואז על הנער המתפתל בידו. החמדנות הכריעה והוא שחרר את האזן. הנער צנח על אבני הבזלת המאבקות של אדמת השוק, משפשף את אזנו, מתאפק לא לבכות.

"שקול לי חפץ מהמאפים האלו", צוה הזר. המוכר מהר למלא את הבקשה, עיניו עדין פעורות לנכח הנדיבות הבלתי מקרת.

בינתיים סקר הזר את הסביבה בעינים מצמצמות. חבורת פרחחי רחוב יחפים, הצוחקים בלגלוג מרשע ומצביעים על הנער שהציל, לא נעלמה מעיניו.

"זה בשבילך".

הוא הגיש לנער את המאפים העטופים בנר. הנער הרים אליו את עיניו הגדולות והחומות:

"תודה לך, אבל אני לא זקוק לחסדי הבריות", הנער חשק שוב את שפתיו בעקשנות, משתדל לא להרגיש את הריח המתוק שעלה מן השקית וסחרר את חושיו.

"אתה שומר על הכבוד שלך, ואני מעריך את זה". הזר סקר את עצמות לחייו השקועות של הנער, ואת מבנה גופו הצנום, "אבל לפעמים צריך לדעת לקבל עזרה".

הנער התעקש עדין, סוקר בתורו את האיש. הוא זזה מיד את סמל החץ והקשת - סמלם של 'הציידים החפשיים'. אותם סירים נועזים המשפירים את שרותיהם לכל המרבה במחיר, ונודעו כמי שמסגלים לחצות כל נתיב מבלי להותיר עקבות.

הוא כבר גמר בדעתו לחמק מפני מיטיבו, באשר מושב רוח קצר מן הנזהר הקרוב העיף את שולי הגלימה של העומד מולו, וקנצת חוטים לבנים המבצבצת מתחת לחגורתו של האיש נראתה רק לרגע, אך זה הספיק כדי שניצוץ חדש ידלק בעיניו הכבדיות.

הוא לקח את חבילת המאפים, מרגיש איך ידו רועדת.

"תודה לך, אדוני".

"בבקשה", הבעת פניו של האיש לא השתנתה. הוא המשיך לסקר את השוק במבט חשדני מעל ראשו של הנער, כאלו חפש סימנים של סכנה מתקרבת. "איך קוראים לך?"

"נור", אמר הנער, לחייו החזרות מעלות מעט סמק. "סבא שלי קרא לי נורי".

"נור, נורי", האיש גלגל את השם על לשונו לאט, כאלו הוא טועם כל אות. קמט את מצחו והיה נדמה לנורי כי זיק מוזר נדלק בעיניו. "זה שם מעניין ומקורי", האיש הביט אל כיוון יציאה מהשוק, נדרך.

"היה נעים להכירך, נורי", הוא אמר, ובאותו רגע נעלם בין הדוכנים.

הנער עקב אחר האיש שדלג בין דוכן התבלינים לגגון ישן, אך הגלימה השחרה לא נראתה יותר. היא נבלעה במהירות בגוניה הפהים של סמטת הבוץ.

מהיציאה מהשוק, לעצמת זאת, נשאו קולות רמים.

"עצרו לבקרת", נשמעו פקדות רמות. הנער טפס בזריזות חתולית על אחד הגגות המשפעים, העשויים רעפי חרס אדמים, מבחין ביחידת חיליו של המלך חאן.

תוך רגעים מספר כל השוק נהיה כמרקחה. אנשים מהרו להסתדר בשורות, החילים הגיחו מכל פנה, סוחרים מהרו לכסות את הסחורה, וקבוצת הנערים היחפים נדחפה לראות את ההצגה מקרוב.

נורי לא הרגיש שום רצון להיות עד לפשיטה נוספת, שהמלך החדש אהב לערוך בנסיון עקש לצוד את כל מתנגדיו. החילים שלו הסתובבו בין העירות והכפרים, מחזיקים בתרמיליהם דיוקנאות מצירים, מדזיקים יותר או פחות, של כל מי שנחשד בתמיכה בשלטון הישן. בנוסף, הם החזיקו פסלון עץ של אליל, אליו הוכרחו לסגד כל נתיני המלך, ומי שסרב לנשק אותו, סופו היה מהיר ומר, וזאת עוד סבה שבגללה מהר הנער להתרחק מהמקום.

אמנם, בינתיים אנשי המלך לא תפסו אזרחים תמימים, אך סבו הזקן, זכר צדיק לברכה, היה חוזר ואומר: 'הזהיר עיניו בראשו, אוננו בקודקודו ורגליו מהירות להמלט - זה המתכון להשאיר בחיים בימים משנים כאלה!' ונורי לא התכוון להתווכח עם חכמתו של סבו.

נורי עבר מגג אל גג בזריזות מפתיעה, עד שמצא לעצמו פנה נסתרת. הוא פתח את חבילת המאפים, מרגיש את בטנו מתכווצת ברעב. המאפים היו מתוקים ודבש נגר מבין אצבעותיו. דמעות עלו בעיניו.

עכשיו, באשר אף אחד לא ראה, לא הרגיש יותר צורך להתאפק. הוא נגס במאפה, ולרגע צבט לבו.

'כשסבא ואמא היו בחיים', חלפה מחשבה בראשו, 'לא הייתי מעז להכניס פת פלטר אל פי. אבל עכשיו... אין בררה. גם כך הקשי להשיג אכל בדרך ישרה הוא עצום'.

זכרונו החי העלה לנגד עיניו את דמותו של סבא, באשר הסביר לו מהי פת פליטר: 'זוהי פת שאפה נכרי לשם מכירה, ובה הקלו חכמים באשר אין פת ישראל מצויה; זאת להבדיל מפת שאפה הנכרי לצרכי עצמו - שאותה אסרו'. הוא הביט על קרעי בגדיו ועל רגליו היחפות, מרגיש את רחמיו העצמיים גואים בתוכו.

'לו רק סבא היה חי', הוא הרגה, מתבונן בחבילה המתרוקנת במהירות מבחילה. 'לו אמא הייתה נשארת בחיים, לו אבא היה בא לקחת אותנו, כמו שהבטיח...!'

המחשבות האלו לא היו מנחמות כלל, והנער הזיז את ראשו לצדדים, באלו מנסה להפטר מהן. צל חמק מתחת לבגין הגבוה שעל גבו יושב הנער, וכמה שניות אחר כך נשמעו רעשי צעדים רבים קרבים.

נורי הבחין באיש שהציל אותו מהסוחר בשוק מנסה לחמק מבין הצללים. כובעיהם של חילי המלך פרצו אל הסמטה והנער התרומם על רגליו. הפסיעות שלו על הגג היו שקטות כל כך, שאף אחד מהאנשים למטה לא העלה על דעתו להרים את הראש. הוא עקב אחר האנשים, עוקף אותם. "לכאן, מהר!"

בעל הגלימה הרים את ראשו, מביט על חבל ישן שנורי זרק אליו מהגג. צעדיהם של החילים כבר נשמעו מקצה הרחוב.

נשימותיו של בעל הגלימה היו כבדות, הוא זרק מבט נוסף למעלה, ומשהו במבטו של הנער פנראה שכנע אותו לתפס בחבל.

הוא עלה על הגג במהירות, ונורי הספיק להעלות את החבל שניה לפני שהחילים פרצו אל הסמטה.

נורי נשכב על הגג, מורה לאיש לנהג כמוהו. הם עצרו את נשימותיהם, מקשיבים לצעקות המגיעות מלמטה.

"אתם לכו ימינה", הם שמעו את מפקד היחידה מחלק פקדות, "אנחנו ממשיכים ישר".

הקולות התרחקו, והשנים הרשו לעצמם לפלט אנחת רוחה.

הזר סקר את סביבתו, בוחן את הגג המשפיע שהיה עשוי עץ ומכסה בקש וקני במבוק. בינתיים, נורי התיר את החבל שהיה קשור לארבה וכרך אותו סביב מתניו.

"אחרי", הוא סמן בידו לזר, והאיש הנהן לאות הסכמה.

הם המשיכו לעבר גג גבוה יותר, שהיה בנוי מקרשי עץ מחלקים ומסדרים. ככל שהתקדמו, המבנים גבוהו והשכינה הפכה אמידה יותר. כשהגיעו לבנין שהתנשא לגבה של שלוש קומות, הנער עצר.

הוא לחץ על ידית נסתרת, ולוח עץ התרומם וחשף פניסה לעליית גג קטנה. הוא סמן לאיש עטוי הגלימה לרדת בסלם עץ ישן ורעוע. באשר הדלת נסגרה מעליהם, הם מצאו את עצמם בחלל צר וחשוך. קרני אור דקיקות, שחדרו מבעד לסדקים שבין אבני הקיר הישנות והמאבקות, היו הסימן היחיד לעולם שבחוץ. צליל צורם של אבני צור נשמע בחשכה, ורגע לאחר מכן הדליק הנער מנורת שמן ישנה. אור כתם וחמים מלא את החלל הקטן, מפיג מעט את הצנח ששררה בעליית הגג.

"אז אתה גר כאן", אמר האיש, מבחין במזון קש המונח בפנה ובכמה ארגזים מלאים בחפצים ישנים. אך מה שמשך את תשומת לבו הוא פמות הספרים המפתיעה. הם עמדו בשורות מסודרות על מדפים מאלתרים.

"זה זמני", הנער העביר את משקלו מקצות האצבעות אל העקב, מסמיק עד שרשי שערוותיו, "עד שבעל הבית יחזר ממסעותיו וישים לב לדיר החדש".

"אז אתה התגנבת לכאן", קצות שפתיו של האיש התרוממו למעין חיוך.

"אני לא גנב", נשף הנער, עיניו בוערות, "אני רק שוכר. אני עובד קשה. אני אשאיר לו תשלום אחר כך".

"אני לא בא בבקרת כלפיה", האיש הרים את כפות ידיו בתנועת כניעה, ונורי הבחין שעיני הזר מקבלות גוון אפר כהה באפלה.

"גם בשוק לא גנבתי", אמר נורי. כתפיו שחו, וקולו הלך ונגחלש ככל שהמשיך לדבר. "הכל בגלל שן-לי. הוא אמר לי שצ'ינג ישמח לתת לי עבודה אם רק אגיש לדוכן שלו, אבל ברגע שהוא ראה אותי, הוא תפס אותי באזן והתחיל לצרח... את השאר כבר ראית בעצמך".

"אָהה", המהם הזר. "הנערים ההם בקצה הרחוב", הוא הנהן בהבנה, "הם בנראה אלו שעצבנו את המוכר קדם".

"תודה על המאפים", נזכר נורי.

"אין בעד מה", ענה הזר, "אני הוא זה שצריך להודות. אתה הצלת אותי מהחילים".

נורי שוב הסמיק.

"אין לי במה לכבד אותך, לצערי".

צללי ערב ארפים טפסו על הקירות, כאשר קרני השמש האחרונות רקדו על הבתים מבחוץ.

"לי יש", אמר בעל הגלימה, "אבל קדם עלי להתפלל".

נורי הביט בעינים פעורות על הזר, משעין את קשתו ואת אמתחת החצים אל הקיר, שם ליגדם את שק המסע ומוריד את גלימת הצידים. חוטי הציצית שראה קדם נראו עכשיו בברור.

שוב דמעות מלאו את עיניו.

"אתה בוכה מרעב?!" נבהל הזר למראה תגובתו.

"לא, לא", נורי נענע בראשו, לא מסגל להתיק את עיניו מהציציות, "פשוט... אף פעם לא ראיתי יהודי אחר, חוץ מסבי, זכרוננו לברכה".

האיש קפא לרגע, כלא מאמין.

"בְּבִקְשָׁה, קַח אוֹתִי אִתְּךָ!" נוֹרִי הָרִים אֶלִּיו עֵינָיו מִלְאוֹת בְּדִמְעוֹת.

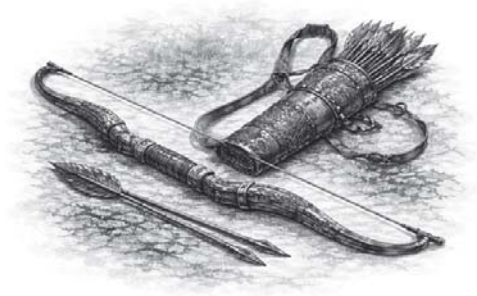
"אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ מָה אַתָּה מְבַקֵּשׁ", הָאִישׁ נִעְנַע אֶת רֹאשׁוֹ.

"אֲנִי מִתְחַנֵּן! אֲנִי לֹא יָכוֹל יוֹתֵר לְהִתְחַבֵּא כָּאֵן וּלְחַכּוֹת".

"לְחַכּוֹת לְמָה?" הָאִישׁ צִמְצַם אֶת עֵינָיו.

"לֹא לְמָה, אֶלָּא לְמִי", לָחַשׁ הַנֶּעֱר, "לְאַבָּא".

פרק ב - הצייד

"ומי זה אבא שלך?" שאל האיש.

נורי שתק. השקט ביניהם העמיק.

"יפה שתקת", האיש חייך לבסוף, "סיג לחכמה שתקתה".

"סבא שלי למד אותי את זה", לחש הנער.

"סבא שלך היה אדם חכם. והוא רצה שתשאיר פה, הלא כן?!" קולו של האיש נותר רגוע.

"אין לי אפשרות לדעת מה סבא שלי היה אומר היום, אבל לפני שנה הוא באמת רצה שנמשיך לגור בבקתה שלנו ביער", פניו של הנער לבשו ארשת חלומית, והוא הביט אל עבר הסדק הפונה צפונה.

"שנה שלמה שאתה חי כאן לבד?" האיש הרים את גבותיו בפליאה. הנער השפיל את מבטו אל הקרקע, והשתיקה שלו הייתה התשובה הברורה ביותר. "הסבא הזה שגדל אותך, היה אבי אמך או אבי אביך?" שאל הנער.

"אב אמי", ענה הנער. האיש שקע במחשבות לרגע קט, ואז הנהן באטיות, כמי שמבין דבר שנסתר מן העין.

"אתה חייב לקחת אותי", הנער הרים את סנטרו, מנסה לשוות לעצמו ארשת בטוחה יותר.

"אתה ממש לא נראה כמי שמתאים להיות ציד", נסה הזר לגשת אל השאלה מבוזבז אחר.

"גם אתה לא", הנער קמט את שפתיו בכעס.

"למה לא?" האיש נראה משעשע.

"הקשת שלך נראית מבריקה מדי. קשת של ציד אמתי נושאת סימני חכוך. הבגד שלך עשוי מבד משבח הרבה יותר מהפשתן הפשוט שציידים יכולים להרשות לעצמם, אתה יודע לקרא ביותר משפה אחת, והמלך שלך יחידת חילים לרדף אחריך!" פלט הנער בנשיפה. השעשוע נעלם מעיני האיש.

"לא הערכת אותך נכון", הוא קרב אליו את אחד הארגזים והתישב עליו, "מות וחיים ביד לשון", נורי שמע אזהרה ברוחה בקולו.

"סליחה", הנער הוריד את ראשו לרגע, ואז הרים את עיניו היוקדות, קרב את ידו הימנית אל לבו ואמר בלהט: "הסוד שלך ישאר נצור בלבי. אתה יכול לסמוך עלי. רק קח אותי אתך!"

"אתה מנסה לסחט אותי?" האיש הזיז את ראשו מעט כדי לבחן טוב יותר את הבעות פניו של נורי.

"חס וחלילה! אני רק מבקש", קולו נחלש.

"נדבר על זה לאחר התפלה וסעודת הערב. רק תסביר לי, איך ידעת שאני יודע לקרא ביותר משתי שפות?" שאל האיש.

"עקבתי אחריך, באשר עברת על מדפי הספרים שלי", נורי הזיז עדין מתוח בקפיץ, הוא פחד שהזר יברח עוד רגע, וישאיר אותו שוב בודד לנפשו. האיש העיף מבט מפתע בנער, ואז חיוך דק של כבוד עלה על שפתיו.

"עינים חדות יש לך", מלמל, בעודו מוציא מהכיס ספר זעיר. נורי נרגש לראות שזה היה סדור. בגאונה הוא נגש אל אחד המדפים, ולקח משם את סדורו הפלה של הסב. הזר התחיל להתפלל, והמלמול שלו נשמע כמנגינה שובת לב באזניו של נורי.

הוא התפלל גם, מתחנן בכל כוחו שהזר יענה לבקשתו. לאחר שסימו, הזר הוציא משק המסע קפסה קטנה, עטופה בעור מחספס. נורי עקב אחריו בתשומת לב. הבטן שלו כבר התפוצצה שוב. בתוך הקפסה היו מעט לפתות יבשות, ירק פבוש ושקית בד קטנה של דגן ממתק. הזר התחלק עם נורי בנדיבות, והנער הרגיש צביטה בלבו למראה הסעודה הדלה, שספק אם מספקת היא את בעליה.

"אני לא רעב", נסה נורי להתנגד.

הזר אפילו לא ענה, רק הרים גבה אחת, והורה לו במנוד ראש לאכול בדממה. המנה נגמרה מהר, ובאותו הרגע קלטה אֶזְנוֹ הרגישה של הנער סדרת שריקות מרחקת.

הוא קפץ ממקומו, מפיל כמה פרוורים על הרצפה. הוא נסה לראות משהו דרך הסדק, אך החשכה שבחוץ נעשתה סמיכה. היה נדמה לו שראה כמה צלליות קטנות ליד הבאר שבחצר הפנימית.

"מה ראית?" שאל הזר, נעמד לידו.

"לא ממש ראיתי, אבל שמעתי. לא ממש בטוח שזה אומר משהו, אבל..."

התחיל נורי.

"אם משהו החשיד אותך, אסור להתעלם מכך", הזר אחז את הנער בכתפיו וסובב אותו, כדי שיוכל לבחון את הפעת פניו. השרוך הקשור על צווארו זו קצת, ונצנוץ מתכתי הבזיק לרגע מעבר לצווארון חלצתו.

מבטו של הזר קפא.

נורי השתחרר מאחיזתו ולקח כמה צעדים אחורה, מסדר את השרוץ.
"שמעתי סדרת שריקות", הוא התחיל לדבר במהירות, והיה נדמה לציד כי
הוא מנסה להסיח את דעתו ממה שהוא ראה, או אפילו רק נדמה לו כי ראה.
בכל מקרה, הסכנה שבה היה נתון, הכריחה אותו להתרכז בדבריו של
הצעיר.

"אלו היו נערי הרחוב, שאינם מחבבים אותי בלשון המעטה. עלה עכשיו
בדעתי, שכלם ראו איך הצלת אותי היום מהמוכר בשוק. הם יכולים לקשר
בינינו, ואם כך - סביר להניח שבעד כמה מטבעות יסגירו את מקומי לחילים,
כדי לנסות לברר אם אוכל להוביל אליהם". עיניו של נורי נפערו יותר ויותר
תוך כדי דבורו.

"מהר, אין זמן לבדוק אם צדקת", הזר זרק על כתפיו את המעיל, השק ואת
נשקו, "עלינו לעזוב את המקום".

"אתה מבין שבלעדי לא תוכל לחמק מהם, בחשך ובסביבה בלתי מוכרת",
נורי רצה לשמע דברים מפרשים.

"הבנתי כבר שאתה לא נער רגיל", המהם הזר.

"אז אתה מוכן לקחת אותי איתך?" נורי נשך את שפתיו, מחכה לתשובה.

"כן, בנראה זה חלק מהשליחות שלי".

נורי זרק מבט אחרון על החדרון שהיה לו לבית. הוא ידע שלא יוכל לשאת
אתו הרבה, אך היה כמה מספריו הישנים של סבא שפשוט לא היה מסוגל
להשאיר מאחור.

הוא דחף אותם לשקו הישן ועלה על הסלם כדי לפתח את הדלת המובילה
החוצה.

הם עלו שניהם על הגג, מנסים לשמור על דממה. סדרת השריקות נשמעה
שוב, הפעם מקרוב ממש.

"לכאן", לחש נורי, מושך את הזר אחריו.

הירח האיר מעט את הסביבה והזר ראה כי יש גגות צמודים מימין ומשמאל, אך הנער משיך אותו קדימה אל תהום חשוכה.

"המרחק בין הגגות כאן הוא לפחות חמש אמות", אמר האיש.

"אין ברירה, וגם אין זמן", נורי לקח כמה צעדים אחורה וקפץ. הזר שמע קול נחיתה רפה. הוא הביט אחורה וראה ראש שחרחר מתקרב לכוונו. הוא קפץ גם. הנחיתה שלו לא הייתה רפה כלל. לוחות העץ חרקו תחת רגליו.

"לכאן", לחש נורי, מושך את הזר אחריו. רוח קרה שרקה ביניהם כשהתחילו לדלג מגג לגג. הירח התחבא מאחורי העננים, משאיר אותם בחשכה כמעט מחלטת. נורי ספר בלבו את הגגות - אחד, שנים, שלושה. עוד שבעה עשר עד קצה העירה. הם האיצו את הקצב. הציד כמעט החליק על רעף רטב, אך נורי תפס בו בזמן. "שש..." הזהיר הנער כשנשמעה חבטה חלשה. הם קפאו לרגע, מקשיבים. השריקות התרחקו.

גג אחרי גג, צל בעקבות צל. נורי הוביל את הדרך בבטחון, כזה שרק שנה של חיים בין רעפים ונארכות יכול להקנות. הוא הפיר כל אבן רופפת, כל קורת עץ חורקת וכל מעבר נסתר; עבורו, הגגות של קראסו לא היו סכנה, אלא מפה מפרת של נתיבי ילדות. קצה העירה התקרב. ריח היער כבר הגיע אליהם - ריח של חפץ. הגג האחרון הוביל לחומה שסובבה את העירה. נורי גלש במורד הגג, תפס במרזב והתנדנד לעבר העץ הגדול שענפיו חדרו מעבר לחומה. הציד עשה כמוהו, אנתת כאב חרישית נמלטה מפיו כשענף חד חתך בבשרו. הם טפסו מענף לענף, יורדים אל מתחת לחומה.

הם השתלשלו מטה, עוברים מענף לענף עד שרגליהם פגשו באדמה הלחה שמחוץ לחומות. כאן, הרחק מאורות העיר, הייתה החשכה סמיכה וכבדה. נורי התישב על הקרקע, ראותיו שורפות מהמאמץ. הוא הניח את ראשו על ברקיו, מנסה להסדיר את נשימותיו המהירות. יבבות שקטות נשמעו לפתע מימיו.

הָזָר, חוֹשִׁיו חָדִים כָּשָׁל חֵית טָרֶף, שָׁלַף בְּאוֹתוֹ רָגַע פְּגִיזוֹן קָטָן שֶׁהִזָּה חֲבוּי
מִתַּחַת לְבִגְדָיו. לֵהֵב הַפִּלָּדָה הִבְזִיק בְּאוֹר הַכּוֹכָבִים הַקְלוּשׁ.

"מִי זֶה?" לָחַשׁ נוֹרִי, קוֹלוֹ רוֹעֵד מְעַט.

"שִׁשְׁשׁ..." הִסָּה אוֹתוֹ הָזָר בְּחִדּוֹת, לֵהֵב הַפְּגִיזוֹן שָׁלוֹ עֲדִין דְּרוֹךְ, עֵינָיו
סוֹרְקוֹת אֶת הַצִּלָּלִים שֶׁמַּעֲבֵר לְסֻלָּע.

"זֶה אֲנִי... צִ'ן!" בָּקַע קוֹל חָלוּשׁ וְשָׁבוּר מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁכָה.

נוֹרִי נִדְרָךְ. הוּא הִפִּיר אֶת הַקּוֹל הַזֶּה. הוּא הִחַל לְגַשֵּׁשׁ אֶת דְּרָכּוֹ קְדִימָה,
זוּחַל בְּזִהִירוֹת עַל הָאֲדָמָה הַקָּרָה לְעֵבֶר מִקּוֹר הַצִּלָּל. רַק כְּשֶׁנֶּאֱצַמֵּד לְסֻלָּע
הַגָּדוֹל, הַצִּלָּחוֹ עֵינָיו לְהִתְרַגֵּל לְעֵלְטָה וּלְהִבְחִין בְּצִלָּלִית דִּקָּה וּמְכוּצָת. צִ'ן
יָשַׁב שָׁם, גָּבוּ אֶל הָאֶבֶן, פָּנָיו חוֹרֹת כְּמַעֲט כְּמוֹ אוֹר הַכּוֹכָבִים הַקְלוּשׁ שֶׁחָדָר
מִבַּעַד לְעִנְפִים.

"מָה אַתָּה עוֹשֶׂה כָּאֵן?" נוֹרִי שָׁכַח לְרַגֵּעַ מִהִסְפָּנָה, בּוֹחֵן אֶת דִּמּוּתוֹ הָרוֹעֶדֶת
שֶׁל הַקָּטָן.

"אַתָּה מִפִּיר אוֹתוֹ?" לָחַשׁ לוֹ הָזָר.

"כֵּן, הוּא בָּנוּ שֶׁל אֶחָד מֵעֲשִׂירֵי הָעִירָה", עָנָה הַנַּעַר.

"שֶׁן-לִי הַסִּכִּים לְשִׁתֵּף אוֹתִי בְּמִשְׁחָקֵי הַמַּחְבּוּאִים שָׁלוֹ, אֲבָל אֲנִי יוֹשֵׁב כָּאֵן
כָּבֵר שְׁעוֹת, וְאֵף אֶחָד לֹא מִחְפֵּשׁ אוֹתִי!" הִיָּלַד הַתַּחִיל לְבִכּוֹת, "קָר לִי וְאֲנִי
מִפְּחָד".

"שֶׁן-לִי גַם לֹא הִתְכַּוֵּן לְחִפְשׁ אוֹתְךָ", רִחַמְיוֹ שֶׁל נוֹרִי נִכְמְרוּ, "רוּץ מִהָרָא לֵאל
הַשַּׁעַר. הַשּׁוֹמְרִים מִפִּירִים אוֹתְךָ. הֵם יִכְנִיסוּ אוֹתְךָ וְיִלּוּ אוֹתְךָ הַבֵּיתָה".

הִיָּלַד לֹא זָז. נוֹרִי נֶאֱנַח. הוּא מָשַׁךְ אֶת הִיָּלָד אֵלָיו, לוֹקֵחַ אוֹתוֹ בְּיָד וּמוֹכִיל
אוֹתוֹ אֶל הַשִּׁבְלִיל.

"זֶה מְסַכָּן", לָחַשׁ הָזָר, אֵךְ לֹא נָסָה לְעַצֵּר אוֹתָם.

"רַק עַד הַשִּׁבְלִיל", אָמַר נוֹרִי.

כַּאֲשֶׁר אַךְ עָמְדוּ רַגְלֵי הַיֶּלֶד עַל הַשִּׁבִּיל הַמוֹכִיל אֶל הַשַּׁעַר, עָזַב נֹרִי אֶת יָדוֹ.
 "עֲכָשְׁיוּ רוּץ לְבַד", הוּא פָקַד. הַיֶּלֶד לֹא הֵעִז לְהִתּוֹכַח.

"וְאַף מִלֵּה עַל כֵּךְ שָׂרְאִית אוֹתָנוּ פֹּה!" הוֹסִיף הָזֶר. הַיֶּלֶד הִנָּהֵן. הוּא הִבִּיט עַל
 הַשִּׁבִּיל שֶׁנִּצָּבַע בְּאוּרוֹ הַכְּסוּף שֶׁל הַיָּרֵחַ שֶׁהֲצִיץ לְרַגַע מִבֵּין הָעֲנָנִים, וְהִתְחִיל
 לָרוּץ.

נֹרִי שָׁלַח מִבֶּט אַחֲרוֹן לְאַחֹר, וּמִיָּד פָּתַח בְּרִיצָה מְהִירָה לְכוּן הַנִּגְדִי. הוּא
 דָּהַר לַעֲבֹר הַיַּעַר, שֶׁנִּרְאָה מֵרְחוֹק כְּכֶתֶם שָׁחַר, עָצוּם וּמְאִים. הָזֶר לֹא הִסֵּס וְדָלַק
 בְּעֵקֶבוֹתָיו. בְּרַגַע שֶׁחָצוּ אֶת קוֹ הָעֵצִים וְנִבְלָעוּ תַּחַת הַצִּמְרוֹת הַסְּבוּכוֹת, הֵם
 הֵאָטוּ אֶת הַקָּצֵב. כָּאֵן, בְּתוֹךְ הָעֲלָטָה הַמְּחַלֶּטֶת שֶׁל הַיַּעַר, הֵם הִפְכוּ לְבִלְתִּי
 נִרְאִים, אֶךְ הִרִיצָה הַפִּכָה לְמִסְכָּנָת; כָּל שָׂרֵשׁ בּוֹלֵט אוֹ עָנָף נִמּוּךְ יָכְלוּ לַהֲפֹךְ
 לְמַלְכָּת וּלְהַפִּילָם.

נֹרִי עָצַר לְרַגַע וְלָקַח נְשִׁימָה עֲמֻקָּה. הוּא שָׁאֵף אֶת אֲוִיר הַיַּעַר הַמְּכָר לוֹ
 כָּל כֵּךְ - תַּעֲרֹכֶת שֶׁל רֵיחַ אֲדָמָה לְחָה, עָלִים כְּתוֹשִׁים וְטַחֵב רַעֲנָן. מִסְבִּיכָם
 הַתְּנַשָּׂאוֹ עֲצֵי בְּנִיָּאן אֲדִירִים, שִׁבְיָן שְׂרָשִׁיָּהֶם הַשְּׁתַּרְגּוּ קִנִּי בְּמִבּוֹק דְּקִיקִים
 וּגְמִישִׁים. הַיַּעַר סָגַר עֲלֵיהֶם מְכַל עֲבֹר כְּחוֹמָה חֲזִיה וּבְצוּרָה, מְבוֹדָד אוֹתָם
 מִהָעוֹלָם שֶׁהִשְׁאִירוּ מֵאַחֹר. פֹּה וְשָׁם נִשְׁמָעָה קְרִיאָתָהּ שֶׁל חֲזִיה לִילִית אוֹ רֵחַשׁ
 כְּנָפִים שֶׁל יְנִשּׁוּף, אֶךְ כָּל שֶׁהֶעֱמִיקוּ פְּנִימָה, נִדְמָה הִיָּה שֶׁהַיַּעַר נִרְגָּע עִם כָּל
 צֶעֶד שֶׁל נֹרִי. הָעֵצִים לֹא הִתְנַגְּדוּ לוֹ; הֵם קִבְּלוּ אֶת נֹכְחוֹתוֹ כְּמִי שֶׁשִּׁיךְ לְמָקוֹם,
 אוֹ לְפָחוֹת כְּמִי שֶׁחוֹסֶה בְּצֶלֶם זְמַן רַב.

הֵם הִמְשִׁיכוּ לָלֶכֶת בְּתוֹךְ הָעֲלָטָה זְמַן מְמֻשָּׁךְ דִּיו כְּדִי לְהַסְדִּיר אֶת הַנְּשִׁימָה
 מִהִרְצָה, וּלְהִרְגִּישׁ אֶת הַצִּנָּה חוֹדֶרֶת דֶּרֶךְ הַבְּגָדִים. אֵף שֶׁהֲצִיד הִיָּה מְנַסָּה
 בְּנוּוֹט בְּשִׁטָּחִים פְּרָאִיִּים, הוּא בָּחַר לְהִשָּׂאֵר צֶעֶד אֶחָד מֵאַחֹר, וְלִסְמֹךְ עַל
 הַמְּדִרִיךְ הַצָּעִיר.

נֹרִי הוֹכִיל בְּבִטָּחָה, מְרַגֵּשׁ אֵיךְ לְבוֹ מְאִיץ אֶת פְּעִימוֹתָיו - הַפַּעַם לֹא מִפְּחַד,
 אֲלָא מִהִתְרַגְּשׁוֹת גּוֹאֵה.

לְאַחַר הַלִּיכָה שְׁנַמְשָׁכָה דִּי הִרְבֵּה זְמַן, סִבֵּךְ הָעֵצִים נִהְיָה צָפוּף פְּחוּת. הָאוֹר
נִהְיָה מְעַט בְּהִיר יוֹתֵר, וְהָעֵצִים פָּנוּ אֶת מְקוֹמָם לְקִרְחַת יַעַר קִטְנָה וְנִסְתָּרָת.
שָׁם, תַּחַת אוֹר הַיָּרֵחַ הַפָּסוּף שִׁשְׁטֵף אֶת הַקֶּרֶקַע, נִגְלְתָה לְעֵינַי הַזֶּר בִּקְתָה יְשָׁנָה,
עֲשׂוּיָה עֵץ. נוֹרִי נִעְצָר בְּשׂוּלֵי הִרְחָבָה, נוֹתֵן לָזֶר לְסִקּוֹר אֶת הַמְּרָאָה בְּמוֹ עֵינָיו.

"לֹא מִסְכֵּן לְהִשָּׁאֵר כָּאֵן?" שָׁאַל הַצִּיד.

"כְּמַעַט וְלֹא נִשָּׁאֵר אִישׁ עַל הָאֲדָמָה הַזֹּאת שֶׁמִּכִּיר אֶת הַמְּקוֹם", נֶאֱנַח נוֹרִי.

"אֲנִי מִקְנֶה", פָּקְפוּק נִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ שֶׁל הָאִישׁ.

"אִם אַתָּה עֲדִין לֹא סוֹמֵךְ עָלַי, אֲזַי מָה שְׂכַנֵּעַ אוֹתְךָ לְקַחַת אוֹתִי אַתָּה?" נוֹרִי
לֹא הִצְלִיחַ לְהַסּוּת אֶת הַפֶּעַס, אוֹ אוֹלֵי אֶת הָעֵלְבוֹן, שִׁחֵשׁ.

"חוּץ מִכְשָׁרוֹנוֹת הַבְּרִיחָה הַמְדֵּהִימִים שֶׁלְךָ?" הַזֶּר הִרְשָׁה לְעַצְמוֹ לְחַיֵּךְ.

נוֹרִי הִמָּהֵם.

"חֲשַׁבְתִּי שְׂאוּלֵי צִדְקָתְךָ. אוֹלֵי הַתַּפְּקִיד שֶׁלְךָ כֵּן לְחַפֵּשׂ אֶת אֲבֹא שֶׁלְךָ. אוֹלֵי
הוּא גַם מִתְחַבֵּא כְּמוֹ הַיֵּלֶד הַהוּא. אוֹלֵי גַם הוּא בּוֹכָה שְׂאֵף אֶחָד לֹא מִחַפֵּשׂ
אַחֲרָיו".

נוֹרִי שָׁם אֶת יָדוֹ הַיְמָנִית עַל לְבוֹ, מְרַגֵּשׁ אֶת הַקִּמְעַ הַמְּסִתֵּת מִתַּחַת לְבָגָדָיו.

"כְּרוּךְ הַבָּא לְבֵיתִי", הוּא חִיָּה, מִחוּנָה בְּיָדוֹ עַל דִּלְת הַבִּקְתָה.

פרק ג - קאי

נורי עלה בדלוג קל על שתי מדרגות העץ. הן חרקו תחת רגליו כמו מכרים ותיקים המברכים את הבא בצל קורתם לשלום, כשלחץ בעדינות על הידית.

בתוך הבקתה החשוכה הוא לא נזקק לעיניו; ידיו נעו בבטחון אל המדרף שליד הפניסה, מגששות אחר אבני הצור. במימנות של מי שעשה זאת אינספור פעמים, הוא הצית ניצוץ והדליק את מנורת השמן - זו שסבא תמיד דאג להשאיר מוכנה ליד הדלת. בשנה האחרונה, מאז שסבא איננו, נורי קבל על עצמו את התפקיד הזה יחד עם יתר עבודות הבית, שומר על הסדר בבקתה המבודדת.

הזר נכנס בעקבותיו, מוריד את הברדס מראשו. הוא עמד בשתיקה ובחן את החלל הצנוע בעינים חדות, מעריך את המקום ששמש לנורי מקלט כל השנים הללו.

הבקתה נבנתה מגזעי עצים מעבדים, ועל אף מאמציו של נורי לשמר על המקום, שכבת אבק דקה כסטה את משטחי העץ הישנים. ובכל זאת, עין חדה יכלה להבחין שבעבר זכה הבית הזה לטפול מסור ואוהב, שסימנו נכרו בכל פנה. המטבחון הקטן היה מאבזר היטב; ארונות העץ היו צמוסים בכלים,

וְשִׁלְחַן הָאֵכֶל הָיָה מְכֻסָּה בַּמַּפֶּת פֶּשֶׁתָן פְּשׁוּטָה וּנְקִיָּה. מִדְּפֵי הַסְּפָרִים כְּמַעַט
כָּרְעוּ תַּחַת הָעֵמֶס, וְהַחֲלוֹנוֹת הָיוּ מְעֻטָּרִים בְּוִילֹנוֹת בַּד עֲדִינִים.

הַזֶּר נָגַשׁ לְאַחַד הַחֲלוֹנוֹת וְהִסִּיט מַעַט אֶת הַוִּילוֹן, בּוֹחֵן אֶת הַחֲשֵׁכָה
הַמְּחַלֶּטֶת שֶׁבַּחוּץ. "אִמָּא שְׁלִי, זְכְרוּנָה לְבִרְכָּה, עוֹד הַסְּפִיקָה לְתַפֵּר אוֹתָם",
אָמַר נוֹרִי, מִבֵּיט בְּוִילֹנוֹת, וְקוֹלוֹ נִשְׁמַע נוֹגֶה בַּחֲלָל הַחֹדֶר.

"נולדת כאן?" שָׁאל הַזֶּר מִבְּלִי לְהִסָּב אֶת מַבְטֹו מֵהַחֲלוֹן. נוֹרִי הִנִּיד אֶת
רֹאשׁוֹ לְשִׁלְיָה.

"הִבִּיאוּ אוֹתִי לְכָאן כְּשֶׁהֵייתִי תִּינוּק. אֲנִי לֹא זוֹכֵר שׁוּם מְקוֹם אַחֵר", עָנָה,
וּפָנָה לִפְתּוֹחַ אֶת דֶּלֶת הָאָרוֹן הַכָּבֵד שֶׁעָמַד בְּצַד הַחֹדֶר.

"יֵשׁ לָנוּ כָּאן שְׂמִיכָה", הוּא אָמַר וְהוֹשִׁיט לְאוֹרֶחַ שְׂמִיכַת טְלָאִים יִשְׁנָה אַךְ
מְקַפֶּלֶת בְּקִפְיָהּ. "בַּחֹדֶר הַשְּׁנִי יֵשׁ מְטָה, אֵתָה מְזֻמָּן לִישׁוֹן שָׁם. אֲנִי רָגִיל לִישׁוֹן
כָּאן", הוֹסִיף וְהִתְחַוָּה עַל מְזֻרָן קֵשׁ פְּשׁוּט שֶׁהָיָה מוֹנַח סְמוּךְ לִפְתּוֹחַ.

"לֹא נִשְׁאַר הַרְבֵּה זְמַן מֵהַלִּילָה, חָכָם יִהְיֶה לְנַצֵּלוֹ לְשִׁנָּה", הַזֶּר לָקַח אֶת
הַשְּׂמִיכָה בְּמִנּוֹד רֹאשׁ וְנִנְעָלָם בַּחֹדְרוֹן הַנוֹסֵף.

לְמִרוֹת הָעֵיפוֹת, יָדַע נוֹרִי שֶׁלֹא יִצְלִיחַ לְהִרְדֵּם בְּקִלּוֹת. קוֹלוֹת הַיַּעַר מְשֻׁכּוֹ
אוֹתוֹ אֵלָיו. הָיָה נִדְמָה לוֹ שֶׁשָּׁמַע קוֹלוֹת נִדְמָה שֶׁל לְהִקַּת זֵאֲבִים, אַךְ הֵם לֹא
הִבְהִילוּ אוֹתוֹ. הוּא חָכָה בְּסִבְלָנוֹת עַד שֶׁנִּדְמּוּ הָרַחֲשִׁים מֵהַחֹדֶר הַשְּׁנִי, וְכֹאֲשֶׁר
הָיָה נִדְמָה לוֹ כִּי הַזֶּר הֵלֵךְ לִישׁוֹן, נָטַל שְׂרוּוֹל עוֹר עֶבֶה מֵהַמִּדְּף וְחָמַק מֵהַבֵּית.

הוּא הִתְרַחַק עַד לְקֶצֶה קְרִיחוֹת הַיַּעַר, הִבִּיט אֶל הַיָּרֵחַ הַמְּצִיץ מִבֵּין הָעֵנָנִים
וְהַשְּׂמִיעַ כְּמָה קוֹלוֹת צְפִצּוּף עוֹלִים וְיוֹרְדִים. הֵם נִשְׁמָעוּ כְּמִין מְנַגֵּינָה קְצָרְצָרָה.

נוֹרִי אִמָּץ אֶת רֹאשׁוֹ, מְסֻתָּבֵב סָבִיב וּמְרִים מַעַט אֶת יָדוֹ הַיָּמָנִית, אַךְ שׁוּם
דְּבָר לֹא אָרַע. הוּא חָזַר עַל הַמְּנַגֵּינָה שׁוֹב.

לְאַחַר כְּמָה רְגָעִים קוֹל מֶשֶׁק כְּנָפִים מָכַר חֲתָךְ אֶת הַדְּמָמָה.

צֶל גְּדוֹל הַתְּקָרֵב אֵלָיו בְּמַהֲרָה.

"קאי!" קרא הנער, "לכאן!"

בז ענק, שנוצותיו הכסופות היו זרועות נקדות שחרות, נחת בעדינות על זרועו המושטת של נורי. טפריו החזקים ננעצו בשוויל העור העבה שסבא תפר עבורו במיוחד למטרה זו.

העוף המפלא קפל את כנפיו הפהות וסובב את ראשו בתנועה חדה לעבר פניו של הנער. הוא הקיש במקורו על צנארו של נורי בנקישה קלה ונחברית, ועיניו הזהבות והגדולות נעצו בו מבט מלא תוכחה, כאלו דרש הסבר על העדרותו הממשכת.

נורי פלט צחוק משחרר ששבר את דממת הערב, והעביר את ידו השמאלית על נוצותיו של הבז בלטוף מרגיע.

"נו, נו. אל תכעס עלי. אני יודע שלא הייתי כאן כבר הרבה זמן, ואתה לא אוהב להסתובב בעירה", העוף השמיע המיה לא מובנת לאזנים זרות, אך נהירה לנורי.

"סליחה, גם לא הספקתי לצוד לך איזה עכברון קטן. איזה מין חבר אני, עד שהגעתי לבקר, אני בידיים ריקות. באמת לא יפה מצדי".

העוף הניף את ראשו הצדה בחדות, מנער מעליו את ידו המלטפת של הנער.

"הי!" צחק נורי, "אתה יודע לצוד יותר טוב ממני. נראה כי אתה הוא זה שצריך לדאג לי, ולא אני לך".

הבז ישר את גבו לפתע, גופו נדרך כקפיץ והוא נעץ מבט חודר אל מעבר לכתפו של הנער.

נורי הסתובב בחדות.

"מרשים ביותר!" אמר הציד שכבר הספיק לצאת מהבקתה, אך לא מהר להתקרב.